

ΛΙΖ ΝΟΥΤΖΕΝΤ

ΤΑ
ΠΡΟΣΩΠΑ
ΤΟΥ
ΟΛΙΒΕΡ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: UNRAVELLING OLIVER
Από τις Εκδόσεις Penguin Ireland, Δουβλίνο 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα πρόσωπα του Όλιβερ**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Liz Nugent

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Εύα Καλεύρα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Liz Nugent, 2014

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-0979-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-0980-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfoffi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΛΙΖ ΝΟΥΤΖΕΝΤ

ΤΑ
ΠΡΟΣΩΠΑ
ΤΟΥ
ΟΛΙΒΕΡ

*Μετάφραση:
Αναστάσιος Αργυρίου*

Όλιβερ

Περίμενα πιο έντονη αντίδραση την πρώτη φορά που τη χτύπησα. Εκείνη απλώς έμεινε να κείτεται στο πάτωμα κρατώντας το σαγόνι της. Και με κοίταξε. Σιωπηλή. Ούτε καν έκπληκτη δεν έδειχνε.

Ξαφνιάστηκα. Δε σκόπευα να κάνω κάτι τέτοιο. Συνήθως, όταν ακούς τέτοιου είδους πράγματα, μιλάς για τη δεκαετία του '50, όπου ο άντρας γυρνά από το μπαρ μεθυσμένος στην ατημέλητη γυναίκα του και βρίσκει το φαγητό του να είναι κρύο. Αντιθέτως, ήταν 12 Νοεμβρίου του 2011, ένα χειμωνιάτικο απόγευμα Σαββάτου σε μια λεωφόρο του νότιου Δουβλίνου, και η Άλις είχε ετοιμάσει ένα θαυμάσιο δείπνο: αρνάκι ταζίν πάνω σε κουσκούς, με αραβική πίτα και σος γιαουρτιού με δυόσμο. Παρόλο που το αρνάκι είχε ελάχιστα κρυσώσει μέχρι να το βγάλει στο τραπέζι, δεν μπορούσα να την κατηγορήσω. Είχα καταβροχθίσει και την τελευταία μπουκιά με δύο ποτήρια Sancerre, ενώ η Άλις ετοιμάζε το επιδόρπιο με τα βατόμουρα. Και σίγουρα δεν ήμουν καθόλου μεθυσμένος.

Να όμως τώρα που κείτονταν στο πάτωμα· από τη μέση

και κάτω το σώμα της κρυβόταν πίσω από τα πόδια της μαο-
νένιας τραπεζαρίας, ενώ τα χέρια, το κεφάλι και ο κορμός
της ήταν κυρτωμένα σαν ερωτηματικό. Πώς είχε καταλήξει
σε αυτή τη στάση; Προφανώς η γροθιά που της έριξα ήταν
εξαιρετικά δυνατή. Αν κρατούσα το ποτήρι, θα είχα σταμα-
τήσει να το αφήσω πρώτα πριν τη χτυπήσω; Ή θα το είχα κο-
πανήσει στο πρόσωπό της; Θα γινόταν χίλια κομμάτια σκί-
ζοντας το χλομό της δέρμα; Θα την είχα σημαδέψει για όλη
της τη ζωή; Δεν μπορώ να το ξέρω. Οι λέξεις που μου έρ-
χονται στο μυαλό είναι «περιστάσεις πέρα από τον έλεγχό
μας». Τονίζω τη λέξη «μας», γιατί παρόλο που δεν έπρεπε
να το κάνω, κι εκείνη δεν έπρεπε να με προκαλέσει.

Χτύπησε το τηλέφωνο. Ίσως έπρεπε να το είχα αγνοή-
σει, αλλά μπορεί να ήταν κάτι σημαντικό.

«Εμπρός;»

«Όλιβερ. Η Μόγια είμαι. Πώς πάνε τα πράγματα;»

Τέτοιου είδους ρητορικές ερωτήσεις με εκνευρίζουν.
«Πώς πάνε τα πράγματα;» αλήθεια.

*Συγγνώμη, Μόγια, μόλις έριξα μπουνιά στην Άλις και είναι
ξερή στο πάτωμα. Α, και μόλις τελειώσαμε ένα υπέροχο δείπνο.*

Φυσικά δεν είπα αυτό. Έκανα απλώς μια αδέξια προ-
σπάθεια να βρω μια δικαιολογία και της ευχήθηκα καληνύ-
χτα. Περίμενα το αμοιβαίο αντίο.

Ακολούθησε μια στιγμή σιωπής και μετά:

«Εσύ δε θες να μάθεις τι κάνω; Πού είμαι;»

Ήμουν σύντομος και περιεκτικός. «Όχι».

Κι άλλη σιωπή. Και μετά ένας ψίθυρος, «Καλά, εντάξει,
είναι εκεί η Άλις;»

Αι παρότα με, ηλίθια εκνευριστική γυναίκα.

Ούτε κι αυτό το είπα. Της είπα ότι τώρα δεν ήταν καλή στιγμή. Προσπάθησε να με παρασύρει σε φιλοκουβέντα, φλυαρώντας για την καινούργια της ζωή στη Γαλλία. Ακόμα και μέσα σε όλο τον χαμό, κατάλαβα ότι προσπαθούσε να με κάνει να ζηλέψω. Καταραμένη Μόγια. Έληξα τη συζήτηση ευγενικά μα σταθερά.

Σκέφτηκα ότι το σωστό από μέρους μου ήταν να φύγω αμέσως από το σπίτι. Όχι μόνιμα εννοείται. Φαντάστηκα ότι η Άλις θα σηκωνόταν πιο εύκολα από το πάτωμα αν δε στεκόμουν απειλητικός από πάνω της. Πήγα να πάρω το παλτό μου από το καρφί στο χολ. Δυσκολεύτηκα λίγο να κουμπώσω τα κουμπιά. Τα χέρια μου ξαφνικά έμοιαζαν υπερβολικά μεγάλα για τα γάντια μου.

Δύο ώρες αργότερα έπινα το τρίτο μου μπράντι στου Νας. Αμήχανα, κούμπωνα και ξεκούμπωνα τα μανικετόκουμπά μου. Είναι ένα συνήθειο που το έχω από παιδί, κάτι που κάνω όταν είμαι αναστατωμένος. Ακόμα και ο Τζον-Τζο σχολίασε τη νευρική μου συμπεριφορά την ώρα που με σερβίριζε. Το μπράντι δεν ήταν το συνηθισμένο μου ποτό. Αλλά είχα περάσει αρκετά μεγάλο σοκ, βλέπετε. Τώρα ήμουν μεθυσμένος.

Ήθελα να τηλεφωνήσω στην Άλις να δω αν ήταν καλά, αλλά είχα ξεχάσει το κινητό μου σπίτι και σκέφτηκα ότι με το να δανειστώ το κινητό άλλου θα έδινα μεγαλύτερη σημασία σε μια κατάσταση που στην ουσία δεν το άξιζε. Μη με παρεξηγάτε, ήξερα ότι τα πράγματα ήταν σοβαρά. Είχε γίνει ένα σημαντικό λάθος κρίσης. Δεν έπρεπε να είχε καταλήξει στο πάτωμα.

Γνωρίζω ότι δεν είμαι και ο πιο εύκολος άνθρωπος. Μου το έχει πει και η Άλις. Για παράδειγμα, δεν έχω φίλους. Είχα, παλιά, αλλά καμία σχέση δεν πήγε καλά. Απομακρυνθήκαμε κι εγώ δεν έδωσα σημασία – ηθελημένα, υποθέτω. Οι φίλοι είναι απλώς οι άνθρωποι που σου θυμίζουν τις αποτυχίες σου. Έχω αρκετές γνωριμίες. Επίσης δεν έχω και οικογένεια. Όχι τουλάχιστον οικογένεια που να έχει σημασία.

Όλα αυτά τα χρόνια η Άλις ποτέ δε με πίεσε, ποτέ δεν έγινε περιεργή. Στην πραγματικότητα, θα την περιέγραφα συνηθισμένα υπάκουη με μια περιστασιακή επαναστατικότητα. Εγώ δεν είμαι, ποτέ δεν ήμουν, βίαιος.

Πήγα στο μπαρ και αγόρασα ένα πακέτο τσιγάρα. Βαριά τσιγάρα. Φοβόμουν ότι τα χέρια μου ακόμα έτρεμαν. Δεν υποτίθεται ότι το μπράντι σε βοηθά κάτι τέτοιες στιγμές; Ή μήπως αυτό είναι κουραφέξαλα;

Έξω στην «υπαίθρια μπιραρία» (μια αυλή με σκέπαστρο δίπλα στην είσοδο) άναψα το πρώτο μου τσιγάρο μετά από χρόνια. Ο Μπάρνι Ντουάιερ, ένας γείτονας από τις Βίλες, με πλησίασε από το κοινό μπαρ. Ο Μπάρνι περνούσε περισσότερο χρόνο στην υπαίθρια μπιραρία παρά μέσα στην παμπ.

«Νόμιζα ότι το έκοψες», είπε.

«Το έκοψα».

«Ιησού Χριστέ», είπε αυτός αλαζονικά, πιπιλώντας ένα Rothmans, «εμένα δεν κατάφεραν να με τσακίσουν».

Να τα μας. Ο Μπάρνι περηφανευόταν για το συνηθείο που είχε να καπνίζει καμιά σαρανταριά τη μέρα. Όταν εφαρμόστηκε ο νόμος για την απαγόρευση του καπνίσματος σε εσωτερικούς χώρους, οι περισσότεροι από εμάς βάλουμε τα δυνάτά μας να το κόψουμε. Μπορώ περήφανα να πω ότι ήμουν

από τους πρώτους που τα κατάφεραν. Έγινα γνωστός ως ο «άνθρωπος με την ασάλινη θέληση». Αντιθέτως ο Μπάρνι δεν έκανε καμία παρόμοια προσπάθεια. Ακόμα κι αν δεν είχε καπνίσει ποτέ του, θα το ξεκινούσε τη μέρα της απαγόρευσης. Το απόλυτο πνεύμα αντιλογίας. Μέγας ξεροκέφαλος.

«Καλώς μας γύρισες», είπε.

«Δε γύρισα, απλώς κάνω μόνο ένα. Είχα δύσκολη μέρα».

«Χριστέ μου, Όλιβερ, ποτέ δεν είναι μόνο ένα. Ξαναγύρισες στα παλιά. Δέξου το».

Έριξα το μισοκαπνισμένο μου τσιγάρο στο πάτωμα. Το πάτησα. Πέταξα το πακέτο με τα υπόλοιπα δεκαεννιά στον Μπάρνι.

«Δικά σου», είπα. «Είσαι ελεύθερος να ξεκάνεις τον εαυτό σου».

Η γυναίκα μου κατάφερε τελικά να μου βγάλει τον χειρότερο εαυτό μου. Ήταν εντελώς αναπάντεχο. Πάντα τη συμπαθούσα, με τον τρόπο μου. Για παράδειγμα, ήταν υπέροχη μαγειρίσσα, μετά φυσικά από τα μαθήματα μαγειρικής που την υποχρέωσα να παρακολουθήσει. Επίσης, ήταν πολύ αθλητική στο κρεβάτι, πράγμα βολικό. Είναι τρομερά θλιβερό να σκέφτομαι τέτοιου είδους πράγματα τώρα, δεδομένης της σημερινής της κατάστασης.

Γνωριστήκαμε στην παρουσίαση ενός βιβλίου το οποίο είχε εικονογραφήσει το 1982. Ο ατζέντης μου ήθελε να τη γνωρίσω με σκοπό να κάνει την εικονογράφηση για ένα παιδικό βιβλίο που είχα γράψει και το οποίο προσπαθούσε να προωθήσει σε εκδότες. Εγώ ήμουν αρχικά αντίθετος με την ιδέα της

εικονογράφησης. Πίστευα ότι το μόνο που θα κατάφεραν οι εικόνες θα ήταν να αποσπούν την προσοχή από το κείμενο, αλλά ο ατζέντης μου, τελικά το παραδέχομαι, είχε δίκιο. Οι εικόνες έκαναν το βιβλίο μου πολύ πιο εμπορικό. Μας σύστησαν και θέλω να πιστεύω ότι υπήρξε ένα... κάτι. Σπίθα δεν είναι η σωστή λέξη, αλλά ένα είδος έλξης. Κάποιοι το αποκαλούν έρωτα με την πρώτη ματιά. Εγώ δεν είμαι τόσο αφελής.

Κανένας μας δεν ήταν στο άνθος της νιότης του. Νομίζω και οι δύο κοντεύαμε τα τριάντα. Όμως ήταν αξιολάμπητη με έναν ήπιο τρόπο. Μου άρεσε η ηρεμία της, καθώς επίσης και το ότι είχε ελάχιστες ή καθόλου απαιτήσεις από εμένα. Απλώς δεχόταν όποια προσοχή της έδινα και μετά αποτραβιόταν παράμερα δίχως παράπονα όταν δεν επιθυμούσα την παρουσία της.

Ο γάμος έγινε πολύ γρήγορα. Δεν είχαμε να κερδίσουμε τίποτα με το να χασομεράμε. Πίσω μας στο ιερό στέκονταν η ασθενική μητέρα της και ο καθυστερημένος αδερφός της. Στη δική μου πλευρά, φυσικά, κανέναν συγγενή. Δεν μπήκαμε στον κόπο να κάνουμε δεξίωση. Πήγαμε απλώς για φαγητό σε ένα κεντρικό μπιστρό που είχε ένας παλιός συμφοιτητής μου, ο Μάικλ. Ήταν κι ο Μπάρνι εκεί. Τότε τον συμπαθούσα κάπως. Συγκινήθηκε πολύ στον γάμο, περισσότερο από κάθε άλλον. Κανείς δεν μπορεί να τον κατηγορήσει, υποθέτω.

Για μερικά χρόνια νοικιάζαμε ένα ευρύχωρο διαμέρισμα στην Πλατεία Μέρσιον. Επέμενα για μεγάλο σπίτι γιατί χρειαζόμουν δικό μου χώρο για να γράφω. Μόνο πίσω από κλειδωμένα πόρτα μπορώ να γράψω.

Καλές εποχές εκείνες. Βγάζαμε αρκετά όταν άλλοι δυσκολεύονταν. Ήταν από οικονομικής απόψεως λογικό να

συνεργαστούμε σε αυτό που ήδη γινόταν επιτυχημένη σειρά. Στη διάρκεια της μέρας κλεινόμασταν ο καθένας στον χώρο του για να δουλεύουμε. Εγώ έγραφα τα βιβλία. Εκείνη χρωμάτιζε έξυπνα με εικόνες τα λόγια μου. Ήταν πολύ καλή σε αυτό που έκανε. Η δουλειά της κολάκευε τη δική μου.

Έγινα αρκετά γνωστός κριτικός, έγραφα στις κυριακάτικες εφημερίδες και πολλές φορές με καλούσαν σε τηλεοπτικές εκπομπές. Εκείνη την εποχή όλοι ήταν πιο διακριτικοί για τα επιτεύγματά τους και τις επιτυχίες τους. Όχι σαν σήμερα – δεν μπορώ να σας πω πόσες φορές με πλησίασαν τα τελευταία δέκα χρόνια για να συμμετάσχω σε εκπομπές ριάλιτι. Προς Θεού. Η Άλις τα απέφευγε όλα αυτά, πράγμα που με βόλευε φυσικά. Δεν της άρεσαν τα φώτα της δημοσιότητας και υποτιμούσε τη δική της συμβολή στην επιτυχία των βιβλίων μου, επιμένοντας ότι η δουλειά μου ήταν πιο σημαντική και ότι εκείνη ήταν απλώς αυτή που μουτζούρωνε. Ήταν ντροπαλή και δεν ήθελε οι άλλοι να γνωρίζουν ότι είμαστε αντρόγυνο, για την περίπτωση που μας ανάγκαζε κανείς να βγούμε στην τηλεόραση. Αρκετά γλυκό, μπορώ να πω, και αυτό σήμαινε ότι μπορούσα να συνεχίζω τη ζωή μου φαινομενικά ως εργένης. Είχε κι αυτό τα πλεονεκτήματά του. Ειλικρινά, δε θα μπορούσε να είναι καλύτερη βοηθός.

Η μητέρα της Άλις πέθανε ξαφνικά το 1986, λίγο πριν κλείσουμε τον τέταρτο χρόνο γάμου. Δόξα τω Θεώ. Δεν τους αντέχω τους ηλικιωμένους. Κι ακόμα περισσότερο τώρα που κοντεύω κι εγώ να γίνω ένας από αυτούς.

Συνήθιζα να βρίσκω δικαιολογίες για να μην επισκέπτομαι αυτήν και τα παλιομοδίτικα κλαρωτά της έπιπλα. Έκανα πως έχω πολλή δουλειά για να μην τρώω μαζί τους όταν

μας επισκεπτόταν εκείνη. Ποτέ δεν ήταν ευχάριστο να τη βλέπω να παλεύει με τη μασέλα της, έχοντας δίπλα της τον καθυστερημένο αδερφό που του έτρεχαν τα σάλια. Ο θάνατός της ήταν κάτι σαν ευλογία. Κληρονομήσαμε το σπίτι. Ωστόσο κληρονομήσαμε και τον ηλίθιο αδερφό της Άλις. Το σπίτι βρίσκεται στη Λεωφόρο Πέμπρουκ. Ο αδερφός ακούει στο όνομα Γιουτζίν.

Η Άλις με ικέτευσε να την αφήσω να τον κρατήσει. Μέχρι τώρα αυτή ήταν η μεγαλύτερη αναστάτωση στον γάμο μας. Δύσκολο είναι ακόμα κι ένα παιδί, πόσω μάλλον ένας εικοσιεφτάχρονος βλάκας σχεδόν εκατό κιλά. Τελικά τον έβαλα σε ίδρυμα για «πνευματικά ανάπηρους» ή ίδρυμα για «άτομα με ειδικές ανάγκες» ή όπως τελουπάντων τα ονομάζουν αυτά σήμερα, και με προσωπικό κόστος διόλου αμελητέο.

Όταν αρραβωνιαστήκαμε, ξεκαθάρισα στη γυναίκα μου ότι δεν ήθελα παιδιά. Συμφώνησε. Ίσως έπρεπε να της το είχα δώσει και γραπτώς. Θα πρέπει να είχε ξεμυαλιστεί τρελά μαζί μου για να θυσιάσει κάτι τόσο σημαντικό γι' αυτήν ώστε να με παντρευτεί. Ίσως πίστευε ότι θα αλλάξω γνώμη, γιατί μάλλον έτσι κάνουν πολλοί άντρες. Ή ίσως ήξερε ότι αν δεν την παντρευόμουν, θα παντρευόμουν την επόμενη σιωπηλή που θα συναντούσα.

Φυσικά, μετά από πέντε χρόνια γάμου, η Άλις άρχισε να γκρινιάζει και γινόταν όλο και πιο στρίγγλα κάθε μήνα που περνούσε. Της θύμισα τη συμφωνία μας. Ισχυριζόταν πως εκείνη την εποχή ήταν αυτό που ήθελε κι εκείνη, αλλά τώρα επιθυμούσε απεγνωσμένα ένα παιδί. Το μόνο σίγουρο είναι ότι είμαι άνθρωπος που κρατάει το λόγο του.

Δεν μπορούσα να βασιστώ πάνω της στο θέμα της αντι-

σύλληψης, οπότε έλαβα τα μέτρα μου. Ξεκίνησα ένα τελετουργικό όπου κάθε βράδυ της πρόσφερα ένα φλιτζάνι ζεστή σοκολάτα με ένα θρυμματισμένο χαπάκι για έξτρα γεύση. Η Άλις το έβρισκε πολύ ρομαντικό.

Δεν ήμουν ακριβώς και άγιος στον γάμο μας. Οι γυναίκες, γενικά, με κυνηγούν και δε μου αρέσει καθόλου να τις απογοητεύω. Γυναίκες που δε θα φανταζόσασταν ποτέ. Ακόμα και η Μόγια, για όνομα του Θεού. Τελικά αντιπαθώ όσες γίνονται κολλητσιίδες.

Τα επόμενα χρόνια άρχισα να ικανοποιούμαι με πόρνες που έκαναν πιάτσα δίπλα στο ποτάμι. Ποτέ δεν ήμουν εναντίον τους, ακόμα και πριν γίνω πελάτης τους. Για μένα αποτελούσαν αντικείμενα προς μελέτη. Ήταν φθηνότερες και πιο απελπισμένες, κυρίως φτιασιδωμένα πρεξόνια με χοντρές φλέβες, αλλά απόλυτα κατάλληλες για τις ανάγκες μου. Τις έβαζα να κάνουν μπάνιο πριν από τη συνουσία και τους έδινα καινούργια οδοντόβουρτσα για να πλύνουν τα δόντια τους. Μερικές το εκλάμβαναν ως δώρο. Αξιοθρήνητο. Όλες αυτές είναι πολύ κοκαλιάρες για να θεωρούνται όμορφες. Θα πίστευε κανείς ότι θα προσπαθούσαν λίγο να σουλουπώνονται. Αλίμονο, το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν να πουλάνε τις διάφορες τρύπες τους· το περιτύλιγμα τους ήταν αδιάφορο. Ωστόσο τις θαύμαζα. Στο κάτω κάτω και η μάνα μου τέτοια ήταν, ή τουλάχιστον έτσι ισχυριζόταν ο πατέρας μου.

Όταν επέστρεψα σπίτι τη βραδιά που με εξώθησε η Άλις στα άκρα, έβαλα με κόπο το κλειδί στην κλειδαριά. Πήγα

στην τραπεζαρία. Ευτυχώς δεν ήταν στο πάτωμα. Καθόταν στην κουζίνα, πίνοντας μια κούπα τσάι. Έτριβε το πρόσωπό της. Με κοίταξε δίχως ίχνος τρουφερότητας. Παρατήρησα ότι το σαγόνι της ήταν αρκετά κόκκινο στη δεξιά πλευρά. Όχι μελανιασμένο. Ακόμα. Την κοίταξα. Χαμογέλασα.

Το ξύλινο κουτί μέσα στο οποίο είχα κλειδώσει τα σκοτεινότερα μυστικά μου βρισκόταν ανοιχτό στο τραπεζάκι του χολ. Το καπάκι του ορθάνοιχτο, η κλειδαριά σπασμένη, το περιεχόμενό του παραβιασμένο.

«Ψεύτη!» είπε με τη φωνή της να ραγίζει.

Ήταν ξεκάθαρο ότι είχε σκοπό να με καταστρέψει.

Τη δεύτερη φορά που χτύπησα την Άλις δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ και να σταματήσω. Λυπάμαι στ' αλήθεια πολύ γι' αυτό. Από τα δεκαοχτώ μου έχω τον έλεγχο της ζωής μου και το να τον χάνω είναι μεγάλη αποτυχία για μένα. Δε χρειάζεται να πω ότι μου απαγορεύουν να την επισκεφθώ στο νοσοκομείο. Βλακεία. Είναι Φεβρουάριος του 2012, οπότε έχουν περάσει τρεις μήνες. Στην κατάσταση που βρίσκεται, δε θα καταλάβαινε καν αν είμαι εκεί ή όχι.

Τελικά καταπώς φαίνεται είμαι βίαιος άνθρωπος. Αυτή η γνώση με χτύπησε σαν γροθιά. Πέρασα από ψυχολογικά τεστ. Αποφάσισα να τους πω σχεδόν τα πάντα. Προφανώς από παιδί έκρυβα μέσα μου πικρία, μίσος και σύγχυση. Σιγά την έκπληξη.

Τι θα πουν οι γείτονες; Τι θα πει ο κόσμος;

Πραγματικά δε δίνω δεκάρα.

Μπάρνι

Η Άλις Ο'Ράιλι ήταν από τη Λεωφόρο και εμείς από τις Βίλες. Αυτό έκανε όλη τη διαφορά στη γειτονιά μας. Ακόμα την κάνει. Τα σπίτια στη Λεωφόρο είναι τετραπλάσια σε μέγεθος από τα δικά μας και οι πίσω κήποι τους εκτείνονται κατά μήκος του τείχους που εφάπτεται με τη βεράντα μας. Το Βίλες είναι ηλίθια ονομασία για τα σπίτια μας, λες και είμαστε σε κανένα ηλιόλουστο μέρος του εξωτερικού με την παραλία στα πόδια μας, όταν στην πραγματικότητα είναι απλώς σοβατισμένες δημοτικές κατοικίες.

Οι Αριστοκράτες (όπως τους αποκαλούσαμε) από τη Λεωφόρο δεν ταίριαζαν μ' εμάς. Πήγαιναν σε διαφορετικά σχολεία και έκαναν διαφορετικές παρέες, αλλά η οικογένεια της Άλις διέφερε από τις υπόλοιπες. Δεν ήταν καθόλου σνομπ και δεν είχαν τη μύτη ψηλά όπως οι υπόλοιποι στη Λεωφόρο. Οι Ο'Ράιλι καλούσαν συχνά τη μικρή μου αδερφή τη Σούζαν για τσάι και η μαμά μου κανχιόταν γι' αυτό στις άλλες μαμάδες. Δεν έδινε μεγάλη σημασία σε όλα αυτά όταν ήμασταν νιάνιαρα, αλλά καταλάβαινα ότι

ήταν σημαντικό πράγμα να έρχεται η Άλις στο σπίτι μας γιατί η μαμά μου μας έβαζε να γυαλίζουμε τα παπούτσια μας. Για να είμαι ειλικρινής, αυτό με εκνεύριζε λίγο. Δες και η Άλις θα επιθεωρούσε ποτέ τα παπούτσια μας. Ήταν ήσυχη, όχι ιδιαίτερα όμορφη και έμοιαζε κάπως συνηθισμένη, αν με ρωτάτε.

Η μητέρα, η Μπρέντα, ήταν αρκετά θρήσκα και δεν άφηνε την Άλις να βγαίνει έξω συχνά. Ποτέ δεν ερχόταν στους χορούς ή στις διάφορες εκδηλώσεις της γειτονιάς, ούτε στις δικές μας ούτε και στις αριστοκρατικές του τένις κλαμπ, από ό,τι μάθαινα. Και γι' αυτό μάλλον έφταιγε ο Γιουτζίν. Αν με ρωτάτε, λέω πως ο Γιουτζίν βγήκε έτσι λόγω της ηλικίας της μητέρας. Η μαμά της Άλις ήταν η μεγαλύτερη σε ηλικία από όλες τις μαμάδες εκεί γύρω. Πρέπει να ήταν γύρω στα σαράντα όταν γεννήθηκε η Άλις και έκανε τον Γιουτζίν τέσσερα ή πέντε χρόνια αργότερα. Δεν είχαμε παρατηρήσει και πολλά, μέχρι που μεγάλωσε λίγο. Έμαθε να περπατά στα επτά του και δε μιλούσε ιδιαίτερα καλά. Μάλλον γι' αυτό οι άλλοι αριστοκράτες δεν ήθελαν να κάνουν παρέα με τους Ο'Ράιλι – μην τυχόν κι ο καημένος ο Γιουτζίν λέρωνε με σάλια τα πανάκριβα έπιπλά τους. Δε θυμάμαι ακριβώς πότε πέθανε ο πατέρας, αλλά σίγουρα ήταν λίγο μετά τη γέννηση του Γιουτζίν. Δε θυμάμαι να τον είχα δει ποτέ. Ο πατέρας ήταν κάτι σαν δημόσιος υπάλληλος, νομίζω. Στα υψηλά κλιμάκια. Νομίζω πως ήταν στο Κτηματολόγιο και θεωρώ πως έπαιρνε καλά λεφτά.

Κάποια φιλαράκια από την παρέα μας πείραζαν τον Γιουτζίν και τον κοροΐδευαν, αλλά η Άλις πάντα έσπευδε να τον υπερασπιστεί και όπως φαινόταν κανείς δεν ήθελε να ανα-

στατώνει την Άλις. Ήταν παράξενο παιδί, ντροπαλή και ευγενική. Δεν πείραζε ούτε μυρμήγκι. Περνούσε τις περισσότερες ώρες της χωμένη σε κάποιο βιβλίο. Όλοι πιστεύαμε ότι θα καταλήξει σε μοναστήρι· στο σπίτι τους μπαινόβγαιναν τόσες μοναχές, που πιστεύαμε πως η μητέρα της την προόριζε για εκεί. Η Σούζαν μας έλεγε ότι το σπίτι ήταν γεμάτο εικόνες αγίων. Οι περισσότερες ήταν ζωγραφισμένες από την Άλις. Η Σούζαν είχε μείνει για φαγητό εκεί πολλές φορές· έλεγε ότι η Άλις έπρεπε να ταΐζει τον Γιουτζίν σαν μωρό. Το φαγητό ήταν απαίσιο, έλεγε, όλα βρασμένα, άνοστα και πολτοποιημένα. Παραξενευτήκαμε. Πιστεύαμε ότι αυτοί στη Λεωφόρο θα έτρωγαν σαντουιτσάκια με αγγούρι σε ασημένιες πιατέλες. Τώρα που το σκέφτομαι, μάλλον το άνοστο φαγητό ήταν για χάρη του Γιουτζίν. Ποτέ δε δεχόταν κάτι εκτός των συνηθισμένων, εκτός κι αν ήταν κανένα μπισκότο ή λαχταριστή τούρτα, αλλά σίγουρα τέτοιες λιχουδιές έτρωγαν μόνο τα Χριστούγεννα ή σε τίποτα γενέθλια. Πιθανότατα η Μπρέντα πίστευε ότι όλο αυτό ήταν μια καλή καθολική θυσία. Θυμάμαι χαρακτηριστικά ότι τις σπάνιες φορές που ερχόταν η Άλις σ' εμάς για φαγητό, έτρωγε τα πάντα γύρω της και κάθε φορά έδινε συγχαρητήρια στη μητέρα μου για το φαγητό. Η μαμά τρελαινόταν από τη χαρά της.

Η Σούζαν και η Άλις ήταν στην ίδια τάξη αλλά σε διαφορετικά σχολεία, οπότε στον περίσσιο χρόνο τους έκαναν μαζί τα μαθήματά τους από τα ίδια βιβλία. Η Άλις σίγουρα δεν ήταν τόσο έξυπνη όσο η Σούζαν, τουλάχιστον όχι σύμφωνα με τους ελέγχους της. Η Σούζαν ήταν το μυαλό της οικογένειάς μας, ξεπερνώντας με κατά πολύ με τα εικουσάρια της. Η Άλις ήταν του δεκαεπτά και έπαιρνε άριστα μόνο στα

καλλιτεχνικά. Αν με ρωτάτε, αυτό δεν είχε να κάνει με έλλειψη εξυπνάδας. Πιστεύω ότι δεν είχε ποτέ χρόνο να διαβάξει τα μαθήματά της γιατί φρόντιζε διαρκώς τον Γιουτζίν. Η μητέρα της είχε αρθρίτιδα, η οποία επιδεινώθηκε με την ηλικία, αλλά πιστεύω ότι συνειδητοποίησε πως η Άλις δεν μπορούσε να έχει το μυαλό της στον Γιουτζίν για την υπόλοιπη ζωή της, οπότε την ανάγκασε να επιλέξει κολέγιο. Όταν μας το είπε η Άλις, ήμουν σίγουρος πως δε θα την ξαναβλέπαμε. Κανείς από τις Βίλες δεν πήγε ποτέ κολέγιο. Λυπόμουν κάπως για τη Σούζαν, γιατί θα έχανε μια καλή φίλη.

Η Άλις μας εξέπληξε όλους όταν έγινε δεκτή στη σχολή καλών τεχνών. Δεν πίστευα ότι απ' όλα τα κολέγια θα πήγαινε εκεί. Πρώτον, είτε είσαι καλός στο σχέδιο είτε όχι. Εκείνη έλεγε ότι παίζει ρόλο και η «τεχνική», αλλά αν με ρωτάτε, τα πράγματα που ζωγράφιζε πριν πάει εκεί ήταν τα ίδια με αυτά που ζωγράφιζε και όταν τελείωσε τις σπουδές. Σήμερα σχεδόν όλοι οι νέοι έχουν βαμμένα μαλλιά και περιεργο ντύσιμο, με αποτέλεσμα να μην ξεχωρίζεις αν είναι αγόρια ή κορίτσια, και ίσως αυτό είναι η μόδα τώρα, αλλά τότε, τη δεκαετία του '70, οι φοιτητές της σχολής καλών τεχνών ήταν οι μόνοι αλλόκοτοι. Κάποιοι από αυτούς ήταν και χοροφάγοι. Αυτό τα λέει όλα.

Φαντάστηκα ότι δε θα άντεχε ούτε μία εβδομάδα, αλλά μάλλον τα πήγε σε όλα καλά, γιατί έμεινε τρία τέσσερα χρόνια. Έκανα επίσης λάθος και για το ότι θα εξαφανιζόταν. Ακόμα έμενε σπίτι της για χάρη του Γιουτζίν και αυτή που ξέκοψε περισσότερο ήταν η Σούζαν, η οποία άρχισε να βγαίνει με τον Ντέιβ.

Η Άλις αναμφίβολα είχε καλό χέρι. Θυμάμαι ένα γλυπτό

που έφτιαξε για τα γενέθλια της Σούζαν· ένα κεραμικό μα-
ραφέτι σε σχήμα κύκνου. Της είπα ότι ήταν τόσο καλό, που
θα μπορούσε να το πουλήσει. Μου χαμογέλασε.

Τότε ήταν η πρώτη φορά που συνειδητοποίησα ότι δε θα
πατούσε ποτέ το πόδι της σε μοναστήρι. Το χαμόγελό της
ήταν λίγο θρασύ. Μάλλον τα χρόνια στο κολέγιο είχαν απο-
τινάξει από μέσα της την καλόγρια. Ωστόσο ακόμα ντυνό-
ταν αρκετά συντηρητικά. Είμαι σίγουρος ότι δεν είχε πολλά
αγόρια, ή έστω ένα, στη διάρκεια των φοιτητικών της χρό-
νων. Ίσως αυτοί οι τύποι να την τρώμαζαν με τα ναρκωτικά
και τη δυνατή μουσική τους.

Η Σούζαν έφυγε στο Λονδίνο ακολουθώντας τον Ντέιβ
μετά από λίγα χρόνια και βρήκε δουλειά ως μαγειρίσσα σε
νοσοκομείο· κάποια στιγμή παντρεύτηκε. Ποτέ δε γύρισε
πίσω. Βρίσκεται ακόμα εκεί, παντρεμένη με τον Ντέιβ και
τέσσερα ενήλικα πλέον παιδιά. Στο Τσίζικ.

Εκείνη την εποχή εγώ είχα τελειώσει τη μαθητεία μου
ως μηχανικός και εργαζόμουν στο γκαράζ του θείου Χάρι.
Είχα μερικά σελίνια στην άκρη. Είχα μετακομίσει σε ένα
διαμέρισμα στην πόλη. Είχα αυτοκίνητο. Ωραίο ήταν. Ένα
Ford Granada. Ήταν αρκετό ώστε να εντυπωσιάζω τις γκό-
μενες. Πλέον δεν έβλεπα την Άλις έτσι που έμενα στην πόλη
και η Σούζαν είχε φύγει. Τις φορές που πήγαινα να δω τη
μαμά, έβλεπα την Άλις να πηγαίνει στο μαγαζάκι κρατώντας
τον Γιουτζίν από το χέρι. Αν με ρωτάτε, πιστεύω ότι έκαναν
υπερβολικά πολλά γι' αυτόν. Αν τον είχαν αφήσει, ίσως είχε
μάθει να φροντίζει περισσότερο τον εαυτό του.

Η μαμά είπε ότι η Άλις είχε πιάσει δουλειά σχεδιάζοντας
εικόνες για ημερολόγια ή κάτι τέτοιο τελοσπάντων. Είπε ότι

είχε μετατρέψει ένα από τα δωμάτια του σπιτιού σε «στούντιο». Σε εκείνο το σπίτι υπήρχαν δωμάτια που είχαν να χρησιμοποιηθούν χρόνια, οπότε ήταν λογικό.

Τότε η μαμά είπε να της ζητήσω να βγούμε. Ξαφνιάστηκα. Εκείνη ήταν από τη Λεωφόρο. Εγώ ήμουν από τις Βίλλες. Η μαμά είπε ότι κανείς άλλος δε φαινόταν ότι θα της ζητούσε ποτέ να βγούμε, οπότε ας το έκανα εγώ. Δε νομίζω πως η μαμά πίστευε ότι θα είχαμε κανέναν παθιασμένο έρωτα ή οτιδήποτε παρόμοιο· απλώς ότι έτσι η Άλις θα είχε παρέα και ότι αυτό θα ήταν το πρέπον. Εγώ δεν ήμουν και πολύ σίγουρος. Ήμουν είκοσι οκτώ τότε κι εκείνη όχι πολύ μικρότερή μου. Ήταν τόσο ήσυχη, δε θα ήξερα τι να της λέω, και εκτός αυτού δεν ήμουν σίγουρος ότι θα μπορούσαμε να βγούμε χωρίς τον Γιουτζίν, αλλά η μαμά επέμενε, λέγοντας ότι ήταν πράξη ευσπλαχνίας. Όμως δεν ήταν πράξη ευσπλαχνίας. Όχι για μένα. Πάντα μου άρεσε η Άλις.

Όταν της χτύπησα την πόρτα για να τη ρωτήσω, διαπίστωσα ότι ήμουν νευρικός. Αυτό ήταν ασυνήθιστο για μένα. Εγώ τα βγάζω πέρα με κάθε είδους καταστάσεις. Αλλά για μένα στην ουσία ήταν μια ξένη, παρόλο που την ήξερα όλη μου τη ζωή. Δεν ήταν σαν τα άλλα κορίτσια με τα οποία χαμουρευόμουν στο πίσω κάθισμα του Granada.

Βγήκε στην πόρτα η ίδια, με τον Γιουτζίν να στέκεται πίσω της στο χολ. Δεν ήξερα τι ακριβώς να πω. Ήμουν κάπως ντροπαλός. Αλλά μου έριξε πάλι εκείνο το χαμόγελο. Και, Θεέ μου, τι όμορφο χαμόγελο. Τη ρώτησα αν θα ήθελε να έρθει μαζί μου την Κυριακή στο Κιλινέι, για βόλτα στην παραλία και κανένα τσάι στο ξενοδοχείο. Με ρώτησε αν η πρόσκληση ήταν για εκείνη και τον Γιουτζίν ή μόνο για

εκείνη. Της είπα μόνο για εκείνη. Χαμογέλασε, είπε ότι θα ήταν υπέροχο κι εγώ συμφώνησα να περάσω να την πάρω στις τρεις την Κυριακή.

Το Σάββατο έπλυνα το αμάξι μου και κουρευτήκα. Το θυμάμαι γιατί ο κουρέας μού έκοψε το αριστερό αυτί. Από τότε δεν ξαναπάτησα το πόδι μου εκεί. Ένιωθα σαν βλαμμένο έτσι που καθόμουν και συζητούσα με την Άλις στο αμάξι με ένα μπανταρισμένο αυτί. Εκείνη φορούσε κραγιόν και ένα καφετί φόρεμα με λουλούδια. Πολύ ωραίο. Το να της μιλάω μου φάνηκε πιο εύκολο απ' ό,τι είχα φανταστεί, παρόλο που δε θυμάμαι τι λέγαμε. Στην πραγματικότητα θα έλεγα ότι εκείνη μιλούσε περισσότερο από μένα. Την παρατήρησα καλύτερα όταν πίναμε τσάι στο ξενοδοχείο. Ήταν αρκετά όμορφη, αλλά όχι και σαν σταρ του σινεμά. Ποτέ δεν έγινε ξανθιά σαν τις άλλες. Στο τέλος είχαν γίνει όλες ξανθιές. Από κοκαλιάρια που ήταν κάποτε, είχε γεμίσει σε όλα τα σωστά σημεία. Είχε στρογγυλέψει. Προσοχή, δεν είχε παχύνει. Είχε σχηματιστεί. Το πρόσωπό της σχεδόν έλαμπε κάθε φορά που χαμογελούσε, και όταν καταλάβαινε ότι την παρατηρώ, κοκκίνιζε και έπλεκε τα δάχτυλά της. Τότε συνειδητοποίησα ότι μου άρεσε.

Με ρώτησε αν μπορούσα να της μάθω να οδηγεί. Εννοείται πως μπορούσα.

Κι έτσι ξεκίνησε.

Τα μαθήματα ήταν τρομακτικά. Ήταν κάκιστη οδηγός. Μετά το πρώτο μάθημα χρειάστηκε να ξεκολλήσω έναν θάμνο από τον προφυλακτήρα του αυτοκινήτου μου, το καμάρι μου. Φοβόμουν περισσότερο για τον εαυτό μου απ' ό,τι για το αυτοκίνητο, αλλά τελικά άξιζε. Είχε χαλαρώσει μαζί

μου, και είχε γίνει πιο ομιλητική. Ακόμα ήταν ντροπαλή και φυσικά δε φλέεραρε ή τίποτα τέτοιο, αλλά είχε πλάκα. Συχνά πηγαίναμε για καφέ και γλυκό σε κάποια καφετέρια. Η Σούζαν δεν υπερέβαλε για την όρεξή της.

Ανησυχούσα πως η μητέρα της θα τα βάλει μαζί μου, γιατί, ξέρετε, το θέμα με τις Βίλες και τη Λεωφόρο, αλλά προς τιμήν της ήταν πολύ ευγενική και ο Γιουτζίν πάντα ήθελε να κάνουμε μπρα ντε φερ. Κι αυτόν τον συμπάθησα τελικά. Δεν έφταιγε εκείνος που ήταν παράξενος, αλλά γελούσε σαν γάιδαρος και αυτό ήταν ξεκαρδιστικό, παρόλο που πολλές φορές δεν ήξερα γιατί γελούσε. Ούτε κι εκείνος, είμαι σίγουρος.

Στο τέλος του τρίτου της μαθήματος, τη φίλησα και της ζήτησα να παντρευτούμε. Γέλασε αλλά μου ανταπέδωσε το φιλί, οπότε δεν ήταν και τόσο τραγικό. Από τότε αρχίσαμε να βγαίνουμε κανονικά ραντεβού, αλλά ποτέ δεν ξαναμιλήσαμε για εκείνη την πρόταση. Νομίζω πως πίστευε ότι αστειευόμουν, αλλά αυτό δεν ισχύει. Δεν είχα το θάρρος να της το ξαναζητήσω, τουλάχιστον όχι για κάμποσο καιρό. Τη γνώρισα όσο κανέναν άλλος εκείνη την εποχή.

Θεωρώ ότι ήμουν καλός για την Άλις, ενώ όλοι πίστευαν το αντίθετο. Πηγαίναμε στις κοντινές ντισκοτέκ και στις αίθουσες χορού. Είχε ράψει για τον εαυτό της ένα φόρεμα από ροζ μετάξι. Έλεγε ότι ήταν «στάχτες των ρόδων», αλλά αν ρωτήσετε εμένα, ήταν ροζ. Αρχίσαμε να χαμουρευόμαστε λιγάκι, αν καταλαβαίνετε τι εννοώ, όχι τίποτα τρομερό. Φοβόμουν μην τη ζορίσω και τρομάξει και πίστευα ότι ήταν θρησκα όπως η μητέρα της. Όλοι ήμασταν λίγο θρησκοι εκείνη την εποχή, υποθέτω. Όχι όπως τώρα.

Μια φορά που πήγαμε στους αγώνες στο Γκάλγουεϊ θα μπορούσαμε να το είχαμε προχωρήσει μέχρι τέρμα. Πήγαμε με το Granada. Μας έκλεισα ένα μικρό ξενοδοχείο για τη βραδιά, σε ξεχωριστά δωμάτια φυσικά. Η Άλις προφανώς ήταν γούρικη γιατί κέρδισα μπόλικά χρήματα σε τρεις αγώνες. Ποτέ πριν δεν είχα τέτοια τύχη. Μετά την έξοδό μας παραγγείλα ένα μπουκάλι κρασί με το γεύμα μας (έπαιρνε από τα πάντα διπλές μερίδες). Τότε δεν ήμουν συνηθισμένος στο κρασί, το μόνο που ήξερα ήταν ότι υπήρχε λευκό και κόκκινο και ότι το κόκκινο ήταν πιο σοφιστικέ, οπότε έδειξα το πιο ακριβό μπουκάλι στον κατάλογο (είχα ήδη πει λίγο μόνος μου και ένιωθα γενναιόδωρος). Ο σνομπ σερβιτόρος με ρώτησε αν ήμουν σίγουρος. Ήμουν, είπα. Ούτε η Άλις ήταν συνηθισμένη στο κρασί. Μέσα σε μισή ώρα άρχισε να λέει κάτι ασυναρτησίες ότι ήθελε να ζήσει σε ένα σπίτι φτιαγμένο από βιβλία ή κάτι τέτοιο. Παράξενο για την Άλις, μα άρχισε να χαλαρώνει υπερβολικά μαζί μου. Δεν ήξερα τι να κάνω, και μετά έγειρε πάνω από το τραπέζι με έναν παιχνιδιάρικο τρόπο και μου έδωσε ένα ηχηρό φιλί στο στόμα. Πετούσα στα ουράνια, αλλά ήρθε ο σερβιτόρος και κατέστρεψε τη στιγμή λέγοντάς μας ότι ενοχλούσαμε τον υπόλοιπο κόσμο. Ο υπόλοιπος κόσμος αποτελούνταν από ένα μεσήλικο ζευγάρι και δύο γριές. Σίγουρα ενοχλήθηκαν, αλλά δε μου καιγόταν καρφί.

Ανεβήκαμε τις σκάλες χέρι χέρι. Σταματήσαμε έξω από την πόρτα της όπου μείναμε να φιλιόμαστε για λίγα λεπτά. Με ρώτησε αν ήθελα να περάσω τη νύχτα στο δωμάτιό της. Υπήρχε περίπτωση να αρνηθώ; Κάθισε στο κρεβάτι και πέταξε ένα ένα τα παπούτσια της στοχεύοντας το καλάθι των

αχρήστων, αποτυγχάνοντας παταγωδώς να βάλει καλάθι και τις δύο φορές. Θεέ μου, ήταν υπέροχη. Ζήτησα συγγνώμη και έτρεξα στο μπάνιο στο τέρμα του διαδρόμου (εντάξει, δεν ήταν και το Χίλτον). Στήθηκα μέσα στην πλαστική ντουςιέρα και άρχισα να σαπουνίζομαι μανιασμένα. Ξεπλύθηκα αρκετές φορές με το χλιαρό νερό που έτρεχε από το σκουριασμένο τηλέφωνο του ντους και σκουπίστηκα άρον άρον με μια πετσέτα τόσο σκληρή και λεπτή που καταγδάσθηκα. Τύλιξα τη ρόμπα γύρω μου και κίνησα προς το δωμάτιο. Ξαφνικά τσάκωσα τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Τα δόντια και τα χείλια μου ήταν πασαλειμμένα με κοκκινωπά κατακάθια από το κρασί. Σκέφτηκα ότι ακόμα κι ο Δράκουλας θα έκανε καλύτερη εντύπωση. Τρέχοντας πίσω στο μπάνιο προς αναζήτηση της οδοντόβουρτσάς μου, γλίστρησα σαν καρτούν στη λιμνούλα νερού που είχα αφήσει πίσω μου και αρπάζοντας τον νιπτήρα κατά την πτώση μου προσγειώθηκα στον αριστερό μου αγκώνα, με το νερό να τρέχει πάνω μου από τον σωλήνα που ξεκόλλησε από τον τοίχο. Χριστέ μου, τι πόνος. Και το ρεζιλίκι – όταν σήκωσα τα μάτια για να κοιτάξω τον επιστάτη και τις γηραιές κυρίες που στέκονταν από πάνω μου, συνειδητοποίησα ότι η ρόμπα μου έχασκε ορθάνοιχτη, αφήνοντάς με απροστάτευτο στους πέντε ανέμους.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, κάθε δεκάρα που είχα κερδίσει την έχασα στην πληρωμή του ξενοδοχείου και την αμοιβή του γιατρού. Όταν τελικά επέστρεψα στο δωμάτιο της Άλις η ώρα ήταν τρεις και μισή τα ξημερώματα, εκείνη βρισκόταν ακριβώς όπως την είχα αφήσει, ντυμένη, αλλά ροχαλίζοντας ελαφρά. Ήμουν υπερβολικά κουρασμένος και

ζαλισμένος από το ποτό, για να μην αναφέρω και τον πόνο που είχα στον ανατοποθετημένο μου αγκώνα, για να νιώσω οτιδήποτε άλλο. Γύρισα στο δωμάτιό μου και έκανα τον πιο άβολο ύπνο της ζωής μου.

Το ταξίδι της επιστροφής ήταν τραγικό. Η Άλις ήταν κατακόκκινη από την ντροπή της για την κατά τη γνώμη της ανάρμοστη συμπεριφορά της κι εγώ δεν μπορούσα να οδηγήσω λόγω του χεριού μου, πράγμα που σήμαινε ότι έπρεπε να πάρει εκείνη το τιμόνι. Σε αυτή τη διαδρομή λίγο έλειψε να την ξε-ερωτευτώ. Κοντέψαμε να σκοτωθούμε πέντε φορές. Πίστεψα ότι οι ώμοι μου θα έμεναν για πάντα κολλημένοι στα αυτιά μου και μέχρι σήμερα με στοιχειώνουν οι εφιάλτες εκείνης της ημέρας στο Κίνγκαντ. Μετά από αυτό η σχέση μας ψυχράνθηκε.

Μία εβδομάδα αργότερα εξιστορούσα στον φίλο μου τον Τζέρι τα γεγονότα στο ξενοδοχείο, δείχνοντάς του τον λογαριασμό ώστε να δει με τα μάτια του πόσο μου είχε κοστίσει εκείνη η βραδιά. Με στόλισε κατάλληλα που παράγγειλα ένα ολόκληρο μπουκάλι πορτό.

Σταδιακά η Άλις κι εγώ επιστρέψαμε στα φυσιολογικά, ωστόσο ποτέ δεν προτάθηκε ξανά μια βραδιά εκτός πόλης. Όταν τελικά της παραδέχτηκα ότι είχα κατά λάθος παραγγείλει πορτό αντί για κρασί, αυτό έσπασε τον πάγο ανάμεσά μας και μας επέτρεψε να κατηγορήσουμε το αλκοόλ για τα γεγονότα εκείνης της βραδιάς.

Η μαμά μου ήταν ενθουσιασμένη που βγαίναμε. Καλούσε συχνά την Άλις για τσάι. Μερικές φορές εκείνη έφερνε

και τον Γιουτζίν και τότε η μαμά τα έκανε μαντάρα, βάζοντάς με σε δύσκολη θέση έτσι που φώναζε στο παιδί σαν να ήταν κανένα κουφό. Ο Γιουτζίν γελούσε μαζί της. Ποτέ δεν τον ένοιαζε τι του έλεγαν οι άλλοι.

Τα βρήκαμε με τον Γιουτζίν. Κατά τη γνώμη μου, ήταν ωραίος τύπος. Ήταν ένα αστείο, χαρούμενο παιδί σε σώμα ενήλικα. Πάντα χαμογελούσε. Δε λέω ότι μερικές φορές δεν ήταν διαφορετικός. Για παράδειγμα, του άρεσε να χορεύει. Δημοσίως, στη λειτουργία ή στο Κούνινογοουρθ συνήθως, μπροστά σε όλους. Αλλά ο κόσμος καταλάβαινε ότι ήταν ένας άκακος γίγαντας, ο κακομοίρης. Αρχίσαμε να παίζουμε ένα παιχνίδι, εγώ κι αυτός, όπου εκείνος καθόταν στην αγαπημένη του καρέκλα και κάναμε πως πετούσαμε στο σαλόνι. Το λάτρευε αυτό το παιχνίδι, μα την Παναγία, και δεν το βαριόταν ποτέ, και ξέρετε κάτι, ήταν απόλαυση να παίζεις μαζί του και να τον ακούς να γελάει έτσι. Δεν υπάρχουν πολλοί που θα μπορούσαν να σηκώσουν τον Γιουτζίν, σας το λέω. Εγώ είμαι δυνατός σαν βόδι κι εκείνος δεν είναι και πούπουλο.

Η ώρα του ύπνου του Γιουτζίν αποτελούσε μια όμορφη διαδικασία στο σπίτι των Ο'Ράιλι. Υπήρχε πάντα μια τσαγιέρα με τσάι για μας και ένα ποτήρι γάλα για τον Γιουτζίν, καθώς επίσης και ένα πιάτο με βουτυρωμένες φέτες ψωμί. Και μετά, όταν όλα ήταν καθαρά και το τραπέζι λαμπίκο, λέγαμε την προσευχή πεσμένοι στα γόνατα και ύστερα η Άλις διάβαζε μια ιστορία στον Γιουτζίν, συνήθως κάποιο παραμύθι ή νανούρισμα. Διάβαζε υπέροχα. Ζωντάνευε όλους τους χαρακτήρες της ιστορίας με τις διαφορετικές φωνές και τις προφορές της. Μου άρεσε να την ακούω σχεδόν όσο άρεσε και στον Γιουτζίν.

Μετά από λίγο καιρό η μαμά άρχισε την ανάκριση. Το πήγαινα σοβαρά με την Άλις; Ήξερα πού έμπλεκα; Πιστεύω ότι η μαμά μου τα έλεγε για καλό, αλλά καβγαδίζαμε λίγο για το ζήτημα. Στο κάτω κάτω δεν ήταν δική της δουλειά. Η μαμά πίστευε ότι ήταν ωραίο που έβγαζα την Άλις στον ελεύθερο χρόνο μου και την κερνούσα γλυκά, αλλά ήθελε να μου θυμίζει ότι η Άλις θα ήταν υπεύθυνη για τον Γιουτζίν όταν θα πέθαινε η μητέρα της. Αν την παντρευόμουν, θα τους έπαιρνα πακέτο. Αποφάσισα ότι αυτό δε με πείραζε. Είχα φτάσει να αγαπώ πολύ την Άλις και κατά τη γνώμη μου ο Γιουτζίν ήταν το κερσάκι στην τούρτα.

Παρόλο που ποτέ δεν ειπώθηκε τίποτα, νόμιζα πως καταλαβαινόμασταν. Ήμασταν μαζί πάνω από έναν χρόνο. Δεν είχα λάβει υπόψη μου τον Όλιβερο. Η Άλις θα κυκλοφορούσε τώρα σώα και αβλαβής αν είχα λάβει υπόψη μου τον Όλιβερο.

Ο Όλιβερ Ράιαν έχει την τέλεια ζωή. Είναι όμορφος, είναι επιτυχημένος και έχει παντρευτεί την υπέροχη και ταλαντούχα Άλις, που εικονογραφεί τα βραβευμένα του παιδικά βιβλία και του είναι απόλυτα αφοσιωμένη. Η ζωή τους είναι πραγματικά προνομιούχα, αξιοζήλευτη... Όσπου ένα βράδυ ο Όλιβερ επιτίθεται στην Άλις και την αφήνει σε κώμα.

Ενώ όλοι προσπαθούν να εξηγήσουν αυτή την ανείπωτα βίαιη πράξη, ο Όλιβερ αφηγείται την ιστορία του. Το ίδιο κάνουν και όσοι διασταυρώθηκαν μαζί του μέσα στα χρόνια. Και αυτό που αποκαλύπτεται είναι μια ιστορία ντροπής, φθόνου, απίστευτης εξαπάτησης και αριστοτεχνικής χειραγώγησης.

Μόνο ο Όλιβερ γνωρίζει μέχρι πού μπορεί να φτάσει για να αποκτήσει τη ζωή που πιστεύει ότι αξίζει. Το παρελθόν, όμως, βρίσκει πάντα τρόπο να επιστρέφει ακριβώς όταν δεν το περιμένουμε και σίγουρα όταν δεν το θέλουμε...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0979-5

9 786180 109795

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 35399

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η